

Audycja Nr 188 „Podobieństwo o kwasie”, Sobota 24.06.2017

Audycja „Wczoraj dziś i na wieki, wita się ponownie z miłymi słuchaczami w czerwcowy wieczór. Dzisiejszy program przygotowali i poprowadzą: Przemysław Merski, Tadeusz Żurek i Ireneusz Kołacz. W ciągu ostatnich kilku spotkań dzieliliśmy się ze słuchaczami naukami wynikającymi z podobieństwa Pana Jezusa. I dzisiejszego wieczoru również mamy zamiar tą tematykę kontynuować w postaci podobieństwa, które powszechnie jest znane, jako „Podobieństwo o kwasie”. Ewangelista mówi: „*Inne podobieństwo powiedział im: Podobne jest Królestwo Niebios do kwasu, który wzięła niewiasta i rozczyniła w trzech miarach mąki, aż się wszystko zakwasiło.*” Mateusza 13:33. Ze względu na zapis, stwierdzamy, iż jest to jedno z najkrótszych podobieństw Pana Jezusa. To oczywiście w niczym nie umniejsza jego roli ani nauki, jaką Pan chciał nam przekazać.

Jak i w wielu innych wypadkach Pan posłużył się przykładem zaczerpniętym z codziennego życia. Zapewne wiele razy obserwował w swym ziemskim domu proces pieczenia chleba. Widział swą matkę Marię, która do mąki dodawała zaczynu, odstawiała całość, aby wszystko się zakwasiło. Zauważmy, iż ten sposób pieczenia chleba z zakwasem był odmienny niż w przypadku praśnego chleba pieczonego z okazji Święta Praśników. Wspominamy tu na izraelitów wychodzących z Egiptu i niosących w dzieżach owiniętych szatami niezakwaszony zaczyn. Księga Wyjścia 12: 33 BG

Skoro Pan Jezus nie pozostawił nam wyjaśnienia tego podobieństwa, pozostaje nam samym to uczynić. Wśród Chrześcijan panuje powszechne zrozumienie podobieństwa o Kwasie, które porównuje połączenie zaczynu i mąki do rozpowszechnienia Ewangelii. Drobną ilość zaczynu, którą można przyrównać do niepozornych początków za czasów Pana Jezusa i Apostołów, rozrosła się do całej swej pełni. Czyli to poselstwo Ewangelii rozszerzyło się i nadal rozszerza swój zasięg, jak mówi Ewangelista: *I będzie głoszona ta ewangelia o Królestwie po całej ziemi na świadectwo wszystkim narodom.* Mat 24: 14 Ta interpretacja jest jedynie częściowo uzasadniana, gdyż nie jest zgodna ze sposobem, w jaki Słowo Boże pokazuje nam znaczenie kwasu.

Podamy kilka przykładów. „*A gdy się zgromadziły niezliczone rzesze ludu, tak, iż nawzajem się deptali, zaczął mówić najpierw do uczniów swoich: Strzeżcie się kwasu faryzeuszków, to jest obłudy.*” Łuk 12: 1 Na innym miejscu Pan wspomniął: „*...ale według uczynków ich nie postępujcie; mówią, bowiem, ale nie czynią.*” Mat 23: 3. Ta symboliczna mowa Jezusa dotyczyła obłudy i hipokryzji ze strony faryzeuszy. Byli najbardziej gorliwą i popularną sektą wśród żydów. Ich mowa, choć piękna daleka była od ich uczynków. Jezus posłużył się tu właśnie symbolem kwasu.

Inny przykład, również dotyczący faryzeuszy brzmiał: „*Jakżeż to jest, że nie rozumiecie, iż wam nie o chlebie mówiłem? Strzeżcie się kwasu faryzeuszków i saduceuszków. Wtedy zrozumieci, że nie mówiłem, aby się wystrzegali kwasu chlebowego, lecz nauki faryzeuszków i saduceuszków.*” Mat. 16: 11 Tutaj kwas przedstawia fałszywą doktrynę. I jedni i drudzy mieli fałszywe doktryny, ale stali po przeciwnych stronach. Saduceusze nie wierzyli w zmartwychwstanie, faryzeusze uważali się za bardzo sprawiedliwych. Oboje byli bardzo skrajni.

Przytoczmy trzeci przykład: „*I nakazywał im, mówiąc: Baczcie i wystrzegajcie się kwasu faryzeuszków i kwasu Heroda.*” Marka 8: 15 Herod, jako król reprezentuje nam ziemskie rządy cywilne. Natomiast sekta faryzeuszy podczas żniwa Wieku Żydowskiego obrazuje na

przywódców religijnych nominalnego chrześcijaństwa. Wówczas to połączenie polityki i religii, było mieszaniem się Judaizmu z kościołem Żydowskim. Czyli znów kwas posłużył do pokazania tej niezgodnej z Boskim zarządzeniem mieszaniny. Na podstawie tych przykładów widzimy, iż kwas w Słowie Bożym zawsze używany jest w negatywnym znaczeniu.

Skoro tak, podajmy, więc jedną interpretację podobieństwa, która opierać się będzie na słowach Ap. Pawła: *„Czy nie wiecie, że odrobina kwasu cały zaczyn zakwasza? Usuńcie stary kwas, abyście się stali nowym zaczynem, ponieważ jesteście przaśni; albowiem na naszą Wielkanoc, jako baranek został ofiarowany Chrystus. Obchodźmy, więc święto nie w starym kwasie ani w kwasie złości i przewrotności, lecz w przaśnikach szczerości i prawdy”* 1 Koryntian, 5: 6 Czyli apostoł posłużył się tu praktycznie podobieństwem Pana „O kwasie”, choć bezpośrednio nie powołuje się na to podobieństwo. Ale patrząc na słownictwo Pawła, zauważamy, iż Apostoł zaczerpnął je z tego samego przykładu. Jest to ta sama ilustracja. Dodatkowo jednak Ap. Paweł wyjaśnia nam, iż kwas symbolizuje złość i przewrotność. W kwasie widzimy, więc wszystko, co jest przeciwnością przaśności, czystości i niewinności.

Dalsza część podobieństwa mówi o trzech częściach zaczynu. Pytamy:, co jest tym elementem, który zakwasił zaczyn? Dla wyjaśnienia tej kwestii posłużmy się myślą Pana Jezusa występującą w nauce Ap. Pawła, mówiącej: *„Miłość nigdy nie ustaje; bo jeśli są prorocтва, przemina; jeśli języki, ustaną, jeśli wiedza, wniwecz się obróci...Teraz, więc pozostaje wiara, nadzieja, miłość, te trzy; lecz z nich największa jest miłość.”* 1Kor 13: 8 i 13 Apostoł pokazuje tu trzy aspekty chrześcijańskiego życia: miłość, nadzieję i wiarę. Jeśli kwas wda się do zaczynu, czyli do umysłu człowieka, to zakwasi wszystkie trzy aspekty charakteru chrześcijanina. Inna sugestia dotyczy trzech aspektów chrześcijańskiego życia: doktryna, charakter, głoszenie ewangelii –wszystkie te aspekty chrześcijańskiego życia były zabrudzone kwasem.

To podobieństwo jest częścią całego wielkiego wykładu danego przez Jezusa, składającego się z 7 podobieństw. Wspólną ich cechą jest sposób rozpoczęcia słowami: *„Podobne jest Królestwo Niebios.”* Przypowieści te opisują długi okres rozwoju w ciągu Wieku Ewangelii, jaki miał poprzedzić drugie przyjście króla ziemi i nadejście jego królestwa. Wspomniane przypowieści nie tylko pokazują wydarzenia w tym wieku, ale odpowiadają również na szereg ważnych pytań. Podobieństwo o kwasie jest z kolei czwartym wymienionym przez Pana. Patrząc na to podobieństwo pod tym kątem, możemy podać interpretację, którą nazywamy historyczną.

Nie traktuje ona podobieństwa o kwasie, jako odrębnej części, ale jako jednego z siedmiu fragmentów. Te fragmenty to siedem podobieństw danych przez Pana w 13 r. Ew. Mateusza. Te siedem podobieństw jest równoległe do 7 okresów kościoła opisanych w Ks. Objawienia rozdział 2 i rozdział 3. Czyli podobieństwo pierwsze dotyczy pierwszego okresu kościoła, podobieństwo drugie, drugiego okresu i ta zależność postępuje dalej. Czyli podobieństwo o kwasie, dane przez Pana, jako czwarte z kolei, wiąże się z czwartym okresem kościoła, w którym dominowało chrześcijaństwo nominalne.

Tak jak niewiasta wzięła porcję mąki do pieczenia i dodała kwas (drożdże), co za skutkowało zakwaszeniem całej masy, tak miało być z Kościołem Chrystusa. Pokarm całego domu wiary miał ulec zakwaszeniu i zepsuciu. Każda część miała stracić swoje znaczenie w mniejszym lub większym stopniu z powodu kwasu fałszywych doktryn, które przenikały całą masę.

Zatem, obecnie wiele doktryn podanych przez Jezusa i Apostołów zostało mniej lub bardziej wypaczonych i wykręconych przez błędy ciemnych wieków. Można też interpretować, iż te trzy części mąki oznaczają trzy części, na jaki kościół był podzielony: zachodni, wschodni i grecki.

Pokażmy też inny sposób widzenia podobieństwa, związany ze zrozumieniem składania ofiar w Izraelu. Przepisy zakonu mówiły, iż przy ofierze ogniowej składana była tylko jedna miara mąki, na ofiarę z płynów składane były dwie dziesiąte mąki. Natomiast odnośnie składania ofiar z cielca czytamy: „..... będziecie chcieli złożyć dla Pana ofiarę ogniową z bydła lub z owiec - czy to całopalną, czy rzeźną, spełniając ślub albo dobrowolnie... to niechaj składający swój dar ofiarny Panu złoży też na ofiarę z pokarmów jedną dziesiątą efy przedniej mąki.” 3 Moj 15: 3 Przy ofiarowaniu cielca, w każdym przypadku towarzyszyło ofiarowanie ofiary z pokarmów. Jako ofiarę z pokarmów stosowano właśnie trzy części mąki zaczynionej wodą. Te trzy miary powszechnie zwano „efa”. Sytuacja ta powtarza się niezmiennie zawsze, gdy przy ofiarowaniu cielca pojawia się ofiara z pokarmów w postaci trzech części mąki zaczynianej wodą.

Zacytujemy przykład dotyczący ofiar Dnia Pojednania. „A na ich ofiarę z pokarmów trzy dziesiąte efy przedniej mąki zaczynionej oliwą na cielca, dwie dziesiąte efy na jednego barana”, 3 Mojż. 29: 9 Inny przykład: „I pośpieszył Abraham do namiotu, do Sary, i rzekł: Rozczyni szybko trzy miary wybornej mąki i zrób placki!” Czyli znów jest mowa o trzech miarach mąki. I czytamy dalej: „Potem pobiegł Abraham do bydła, wziął młode, delikatne i dobre cielę i dał je słudze, który śpiesznie je przyrzędził.” 1 Moj 18: 6,7 Abraham rozpoznaje tych trzech, jako posłańców Boga. Czyli znów widzimy cielca i trzy miary mąki. Mięso ofiary było palone. Boska akceptacja jest wyrażona przez pochłanianie ofiary przez ogień. Podsumowując te przykłady, widzimy, iż zwykle trzy miary mąki, czyli „efa”, były ofiarowane razem z cielcem. Na podstawie ofiar, które były składane podczas Żydowskiego dnia Pojednania wiemy, iż cielec reprezentuje naszego Pana.

Czy te informacje w jakiś sposób pomagają nam zrozumieć „*podobieństwo o kwasie*”? Sądźmy, iż tak. Kobieta rozczyniła te trzy miary mąki. To pokazuje, że ofiarnicy Wieku Ewangelii mogą ofiarować jedynie to, co posiadają, czyli swoją wiarę, wdzięczność i poświęcenie. To jest to, co wierni zawsze ofiarowali Panu przez cały Wiek Ewangelii. To jest jedynie to, co posiadamy a co zostało pokazane w tych trzech miarach mąki. Ta nasza ofiara jest jedynie niewystarczającym dodatkiem do doskonałej ofiary Naszego Pana pokazanej w cielcu. Nasze ofiary stają się jedynie dodatkiem do tej głównej ofiary. Bez tego cielca, nasza ofiara nie miałaby znaczenia. I to zostało pokazane poprzez „*efę*” towarzyszącą zawsze ofierze cielca. To jest ten pokarm i droga otrzymana przez wiernych od czasów apostołskich.

Jednak ta droga została zniekształcona w skutek błędu, co zostało przedstawione poprzez kwas. To jest ten akt wdzięczności Bogu, do którego nominalne chrześcijaństwo wprowadziło tak wiele złych wpływów, że całość stała się nie do przyjęcia, jako ofiara. To było zepsucie, czyli zakwaszenie tych trzech miar mąki. Mamy nadzieję spotkać się z naszymi słuchaczami w czwartą sobotę lipca, kiedy to zastanowimy się nad kolejnym podobieństwem Pana. A do tej pory życzymy słuchaczom opieki od Boga Ojca i Jego Syna we wszystkich sprawach życia. Rozstajemy się, życząc dobrej nocy. Dobranoc państwu.

## Dodatek

### Kwas w znaczeniu biblijnym

Kwas, o którym mówi Biblia, wskazuje na jego negatywny wpływ zanieczyszczający, fałszujący i prowadzący do rozkładu lub zniszczenia. Przy obchodzeniu święta Przejścia, Żydom było nakazane, aby usunęli ze swych domów najmniejsze nawet źródło kwasu. 2 Mojż. 12:15-19. Do powyższych własności kwasu, Pan Jezus nawiązuje w Ew. Mat. 16: 6, gdy mówi do uczniów: „ .... *Patrzcie a strzeżcie się kwasu Faryzeuszów i Saduceuszów*”. Ap. Św. Paweł też odnosi się do szkodliwego działania kwasu, mówiąc, w 1 Kor. 5:6-8, „*Nie macie się, czym chlubić. Czy nie wiecie, że odrobina kwasu cały zaczyn zakwasza? Usuńcie stary kwas, abyście się stali nowym zaczynem, ponieważ jesteście prząsni; albowiem na naszą Wielkanoc, jako baranek został ofiarowany Chrystus. Obchodźmy, więc święto nie w starym kwasie ani w kwasie złości i przewrotności, lecz w prząsniakach szczerości i prawdy*”. Podobieństwo stwierdza, że „kobieta” zakryła lub schowała kwas w trzy miary mąki. Może to obrazować odstępczy system kościelnictwa nominalnego, który w Ks. Obj. 2: 20, przedstawiony jest w „niewieście Jezabeli”, a w rozdziale 17-tym, „w niewieście przyobleczonej w purpurę”. Fakt rozprzestrzenienia się kwasu na całą objętość ciasta wskazuje, że ukryła go niewiasta sprytnie i skutecznie. Uważamy, że to ciasto reprezentuje duchowy pokarm, w jaki Pan Bóg zaopatruje swój lud. Trzy miary mąki mogą oznaczać trzy podstawowe prawdy biblijne: a). Śmierć będąca zapłatą za grzech, (Rzym. 6: 23), b) . Odkupienie z grzechu i śmierci przez Pana Jezusa Chrystusa, (Rzym. 3: 24) . c). Restytucja wszystkich rzeczy, Dzieje Ap. 3:20-21).

Z tymi podstawowymi prawdami związane są różne inne nauki, które wspólnie tworzą Boski Plan Wieków.

Niewiasta z naszego podobieństwa zanieczyściła Boże prawdy przez zmieszanie ich z fałszywymi naukami. Wyłoniły się wieczne tortury zastępujące śmierć, jako karę za grzech. Okupowe dzieło Pana Jezusa zastąpiło niebiblijną naukę o „trójcy”. Równocześnie nadzieje nadejścia zmartwychwstania i restytucji straciły swoje znaczenie i sens, gdyż umarli posiadający nieśmiertelną duszę nie będą potrzebowali być przywróceniu do życia. Te pozbawiane biblijnej podstawy nauki kościoła odstępczego, okazały się rezultatem procesu zakwaszenia, czyli zanieczyszczenia Bożych prawd dogmatami chrześcijańskiego systemu nominalnego.